ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΝΤΕ ΣΠΕΓΚΛΕΡ

Ο ΝΑΔΙΡ

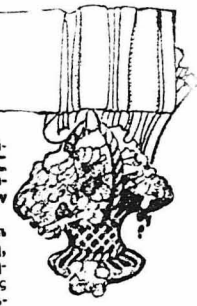

Ὁ σεῖχ Μουράτ σέλωνε ὁ ἴδιος τὸ ὡραῖο τοῦ Ἀράπικο ἄτι, τὸ Ναδίρ.

Τοῦ χάϊδευε τὸ λαιμό, τή ράχη, τὰ πλευρά κ' ἐκεῖνο χλιμίντριζε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀνυπομονησία.

— Γενναῖε μου Ναδίρ, ἄρχισε νὰ τοῦ λέη, πηγαίνουμε στὸν πόλεμο. Θὰ κυνηγήσουμε τὸν Εὐρωπαῖο, ποὺ ἦρθε νὰ μολύνη τὸ ἁγιασμένο χῶμα τῆς πατρίδας μας. Θὰ λευτερώσουμε τὸν ἀγαπημένο μας τόπο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, ποὺ θέλουν νὰ μᾶς τὸν πάρουν. Θὰ πλύνης τὰ πόδια σου στὸ αἷμα τους, τὰ κορμιά τους θὰ στρωθοῦν γιὰ νὰ πατᾶς ἀπάνου τους. Πόσο εἶσαι ὡραῖος, Ναδίρ ! Πές μου θυμᾶσαι τὴν ὥμορφη Σουλεϊμὰ μὲ τὸ ἀλαβάστρινο στῆθος ; Εἶχες κάποτε τὴν εὐτυχία νὰ τὴν φέρης στὴ ράχη σου.Τὸ λυγερό κορμί της ἀνασαύτηκε στοὺς ὤμους σου, τὸ χέρι της ἀχάϊδευε ἁπαλὰ τὴ χαίτη σου, τὰ κοροϊδένια χείλη της ἐφίλησαν τὸ μέτωπό σου. Τί τιμὴ γιὰ σένα, Ναδίρ, τί τιμή ! Μὰ θὰ τὴν ξαναϊδῆς ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ θὰ σὲ χαϊδέψη πάλι μὲ τὰ ὡραῖα της χεράκια. Κ' ἐγώ, ὁ κύριός σου,θὰ σὲ ζηλεύω ὅταν θὰ τὴ βλέπω ν' ἀγκαλιάζη τὸ λαιμό σου μὲ τὰ μαρμαρόλαμπρα μπράτσα της, ἐνῶ τὰ ρουθούνια σου θὰγγίζουν τὸ στῆθος της. Θὰ σοῦ ἀγοράσω λουριὰ κεντημένα μὲ χρυσάφι, ἡ Σουλεϊμὰ θὰ σὲ καβαλλικέψη καὶ θ' ἀνατριχιάσης ἀπὸ εὐχαρίστηση ὅταν νοιώσης ἀπάνω σου τὸ πουπουλένιο κορμί της.

Αὐτὰ εἶπε ὁ σεῖχ Μουράτ στὸ ἄλογό του, τὸ Ναδίρ. Ὕστερα καβαλλίκεψε κ' ἐχάθηκε σὰν ἀστραπὴ μέσα σ' ἕνα σύγνεφο σκόνης.

Ἔφτασε στὴ γραμμὴ τῆς μάχης ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες του κ' ἔτρεχε παντοῦ ὅπου ὁ κίνδυνος ἦταν μεγαλείτερος.

Ξαφνικὰ μιὰ σφαῖρα βρῆκε τὸ Ναδὶρ στὸ στῆθος καὶ τὰ γόνατά του λύγισαν. Ὁ σεῖχ Μουράτ πήδησε κάτου ἀμέσως καὶ τὸν ἔσυρε ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ἀπὸ τὰ χαλινάρια σὲ κάποιον ἴσκιο, ἐκεῖ κοντά, γιὰ νὰ ἰδῆ τὴ λαβωματιά του. Ἦταν θανάσιμη. Κύματα-κύματα πηδοῦσε τὸ αἷμα. Τότε ὁ σεῖχ Μουράτ ἀγκαλιάζοντας τὸ εὐγενικὸ ζῶο, τοῦ εἶπε :

— Ναδίρ, ἐλαβώθηκες θανατερά. Δὲ θὰ ξαναϊδῆς πειὰ τὴν ὡραία Σουλεϊμά. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς μεγάλες σου ὑπηρεσίες καὶ συμπάθησέ με ποὺ βρίσκουμαι στὴν ἀνάγκη νὰ σὲ ἀποτελειώσω μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι. Τὸ κάνω γιὰ νὰ σὲ γλυτώσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ φοβερώτερους πόνους. Στὸ τέλος σοῦ τ' ὁρκίζουμαι, καὶ μάρτυράς μου ὁ Ἄλλάχ, πὼς θὰ σὲ ἱκανοποιήσω, ὅπως σοῦ ταιριάζει.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ σεῖχης Μουράτ πρὸς τὸ ἀγαπημένο του τὸ ἄτι,πισωπάτησε καὶ ὑψώνοντας τὸ ντουφέκι του σημάδεψε τὸ Ναδὶρ στὴν καρδιά. Τὸ ἄλογο ἔπεσε νεκρὸ στὴ στιγμὴ καὶ ὁ Μουράτ ἔτρεξε ἀμέσως στὴ γραμμὴ τῆς μάχης. Κάποιοι καβαλλάρηδες τοῦ εἶπαν νὰ τοῦ δώσουν τἄλογά τους, μὰ δὲν ἐδέχτηκε. Πολεμοῦσε πεζός, περιμένοντας τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῆ.

Λυσσασμένος ὥρμησε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνάμεσα στὶς ἐχθρικὲς γραμμὲς καὶ βλέποντας κάπου ἐκεῖ τὸν Εὐρωπαῖο στρατηγὸ καβάλλα στὸ ἄλογό του,χύθηκε σὰν τὸν ἄνεμο καὶ καβαλλίκεψε πισωκάπουλα. Τρομαγμένος ὁ στρατηγὸς ζήτησε νὰ γλυτώση, μὰ ὁ σεῖχ Μουράτ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ κρατοῦσε τὰ χέρια ὁδηγῶντας μαζὺ καὶ τὸ ἄλογο πρὸς τὸ μέρος ὅπου κοίτονταν ὁ Ναδίρ.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ ὁ Μουράτ πήδησε κάτου, ὕστερα κατέβασε καὶ τὸν Εὐρωπαῖο καὶ τὸν ἔδεσε πιστάγκωνα ἀπὸ τὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. Κατόπι,σέρνοντας ἀπὸ τὰ χαλινάρια τὸ ἄλογο τοῦ στρατηγοῦ,τὸ ἀνάγκασε νὰ γονατίση κοντὰ στὸ πτῶμα τοῦ Ναδὶρ καὶ τρεῖς φορὲς ἔμπηξε μὲ λύσσα τὸ μαχαῖρι του στὰ στήθεια τοῦ φτωχοῦ ζώου. Συντριβάνι τὸ αἷμα πήδησε καὶ τὸ ἄλογο, ἀφήνοντας ἕνα βαρὺ βογγητό, ἔγειρε νεκρὸ στὸ χῶμα.

Ὁ Μουράτ ὑψώνοντας τότε τὰ μάτια του πρὸς τὸν οὐρανὸ, εἶπε :

— Μάρτυράς μου ὁ Προφήτης ὅτι ἐκράτησα τὸ λόγο μου.

Ὕστερα γυρίζοντας πρὸς τὸν Εὐρωπαῖο στρατηγὸ, ποὺ ἦταν δεμένος στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, τοῦ εἶπε :

— Οἱ δοῦλοι σου ἐσκότωσαν τὸ ἄτι μου, τὸ Ναδίρ μου. Ἐπῆρα ἐκδίκηση, σκοτώνοντας τὸ παληάλογό σου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς τὸ ζῶο αὐτὸ, ποὺ τὸ κάνεις γιὰ ἄλογο, δὲν ἄξιζε οὔτε τὸ νύχι τοῦ δικοῦ μου. Ἀλλ' αὐτὸ μὲ φτάνει καὶ τοῦ φτάνει καὶ τοῦ ἀγαπημένου μου Ναδίρ. Τώρα θὰ σὲ λύσω καὶ μπορεῖς νὰ φύγης, χωρὶς νὰ φοβηθῆς τίποτα. Μόνο ὅταν γυρίσης στοὺς δικούς σου θὰ σοῦ ἐπιτεθῶ. Στὴν ὁρμή μου οἱ στρατιῶτες σου θὰ φύγουν σὰν κουνέλια καὶ τότε θὰ σὲ ἁρπάξω, θὰ ξερριζώσω τὴν καταρομένη σου καρδιὰ καὶ θὰ τὴν δώσω στοὺς στρατιῶτες μου γιὰ νὰ τὴ ρίξουν στοὺς χοίρους.

Ἀφοῦ τοῦ εἶπε αὐτὸ, τὸν ἔλυσε καὶ τοῦ εἶπε πὼς εἶνε ἐλεύθερος. Μόλις ξεκινοῦσε ὁ στρατηγὸς νὰ φύγη, ὁ Μουράτ στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' ἔβλεπε περίλυπα τὸ κουφάρι τοῦ Ναδίρ. Ξαφνικὰ ὅπως κύττοζε ἔννοιωσε ἀνόμεσα στὶς πλάτες του νὰ μπήγεται τὸ κρῦο ἀτσάλι ἑνὸς μαχαιριοῦ. Κυλίστηκε κάτου ἀνάσκελα, πλέοντας στὸ αἷμα του. Τὸν εἶχε χτυπήσει ὁ Εὐρωπαῖος στρατηγός. Καὶ σκόβοντας ἀπὸ πάνου ἄρχισε νὰ χαμογελάει εἰρωνικά. Ὁ σεῖχ Μουράτ κάνοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια, στυλώθηκε στοὺς ἀγκῶνες του, τσίτωσε τὸ λαιμό του καὶ τὸν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο.

Ὁ Εὐρωπαῖος ἔγινε κατακίτρινος. Σήκωσε τὸ πόδι του, χτύπησε τὸν ἑτοιμοθάνατο στὸ στόμα κ' ἔφυγε τρέχοντας σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν !...

Φρειδερῖκος ντὲ Σπέγκλερ

ΑΙΜΑ ! ΑΙΜΑ !...

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ποὺ ἄλλαξε τὸ ρυθμὸ τοῦ κόσμου, κατεδικάσθησαν σὲ θάνατο 2.918 ἄνθρωποι. Ἡ ποινὴ ὅλων αὐτῶν ἐξετελέσθη μὲ τὴν περίφημη γκυλοτίνα. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶνε τεράστιος ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψη πὼς ἡ ἐπαναστατικὴ περίοδος βάσταξε μονάχα ἀπὸ τὶς 14 Ἰουλίου 1789 ὡς τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1796. Ἀπὸ τοὺς καταδικασθέντας, οἱ 2.548 ἦταν ἄντρες καὶ ἡ 370 γυναίκες.

Μεταξὺ τῶν ἀπειραρίθμων αὐτῶν θυμάτων ἦτανε 25 ἀρχιστράτηγοι, 16 καλλιτέχνοι, 381 εὐγενεῖς, 319 παπάδες, 25 ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, 246 ἀνώτεροι δικαστικοί, 479 δικηγόροι, γιατροὶ καὶ συμβολαιογράφοι, καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἀνήκανε σὲ διάφορα ἄλλα ἐπαγγέλματα.

ΤΑ ΥΠΕΡ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας εἶνε τόσο ἀχανὴς ὥστε πρέπει νὰ βυθισθῆ ἐπανειλημμένως κανεὶς σ' αὐτὴν γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸν μαργαρίτη ποὺ κρύβεται μέσα.

Λέων δὲ Βαλιὲ

***

Ὅποιος κατώρθωσε νὰ δαμάση μιὰ γυναίκα, αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται οὔτε τὸν διάβολο !

***

Μονάχα ἡ γυναίκες κλαίνε καὶ γελᾶνε συγχρόνως χωρὶς καμμιὰ αἰτία.

Κοτσεβὸ

***

Οἱ γυναίκες μεταμελοῦνται ὅταν θυμῶνται τὶς παλαιές τους ἁμαρτίες, λυποῦνται ὅμως συγχρόνως γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ τὶς ἐπαναλάβουν.

Σεγγὺρ